
Georg Klein

A NÉMETEKRŐL

Tatár Sándor fordítása

Mi, itt a védett övezetben, szeretjük a németeket. Igaz, hogy az oroszok, akik valamivel a németek előtt állítottak be hozzánk, szintén igazán derék fickók. Kinek ne szöktek volna könnyek a szemébe, amikor az orosz katonák húsvétkor a félig rommá lőtt kápolnában énekeltek? Mégis, az elmúlt évben, az alatt az alig egy év alatt, amióta vége a háborúnak, a németek, még ha nem énekelnek is olyan szépen, mindenki másnál jobban beLOPTÁK magukat a szívünkbe.

Mindenki az amerikaiakat magasztalja, mert éktelen robajjal ide repültek, át az északi gerinc fölött, a száz helikopterükkel, s az első ingatag béke nekik volt köszönhető. Ám ha arról fantáziál valaki, hogyan véteti el magát a család utolsó hajadon lánykája, a kanccsal, a maga sajnos letagadhatatlan púpocskájával, szóval hogyan véteti el magát egy idegen katonával, nos kit kíván akkor az atya legédesebb álmaiban vőül? Senkit ezek közül a deli négerek közül, akik a tévében az aranyérmeget nyerik, itt a völgyünkben pedig a gyerekek nevetése a jutalmuk. Nem, nem amerikai; egy német kell, hogy boldoggá tegye a púpos leányt.

Hatalmas volt tehát az izgalom, amikor a hét elején híre ment, hogy a németek elvesztettek egy embert. Az amerikaiak közül már a fegyverszünet másnapján lelőtt egy orvlövész egy természetes vörös hajú tisztet, hiába volt a kezében a parlamenterek fehér zászlaja. A tavasszal pedig – már öt hete tartott a béke – saját páncélosuk tiport halálra két egészen fiatal oroszot, amikor főntről, a kis nyírfaerdőből a meredélyen végig, a Druska kavicságyába csúszott. Most tehát a németek is megfizették a maguk vérvámját, és épp a kicsit érte el a sors, a kis szőke katonát, akit az egész völgyben, mély respektussal, „a német orr”-ként emlegettek.

Először azt rebesgették, aknára lépett, egy rendkívül érzékeny páncélosaknára, amely olyan kis darabokra szaggatta, hogy képtelenség rálelni akár egy darabkájára is. Ám ez ostobaság; senki nem hallott robbanást, márpedig nálunk mindenkinek, még a süket papunknak is remek füle van. Másnap az a híresztelés kapott lábra, hogy a kis német görgeteglavínát váltott ki azzal, ahogyan összevissza csúszott-mászott-kapaszkodott ott a szurdokban; keskeny mellét és a szőke fejecskéjét kő és agyag temette maga alá. Ezért a németek repülön már másnap hegyivadásokot hoztak, és hűséges tekintetű, okos kutyákat, hogy végigszaglásszák a Druska kiszáradt medrét. De még ők sem bukkantak a német nyomára.

Negyednap aztán a mi szemfüles öreg Girkónk azt mondta magában: Rajta, Girkó, ragadd üstökön a szerencsét! Az unokahúgod ugyan nem a lányod, de mégiscsak az egyetlen öcséd egyetlen gyermeke. Az öcsédet a háború emésztette el, a sógornődöt a rák. Tiéd, a nagybácsié tehát a felelősség. A húgocskád nem bandzsít, a hátán semmi nyoma semmiféle púpocskának, ellenben a legönfejjűbb teremtés, akit csak el lehet képzelni. Augusztus harmincadikán töltötte be a harmincadik évét. Idevalósíval te ugyan össze nem fogod már boronálni. Egy német, az igen; az ráncba tudná szedni a nyughatatlan perszónát – a németek híresei a kitarításukról, méghozzá a legkülönfélébb

dolgokban. Eredj! mondta magának a ravasz Girko, kerítsd meg az elveszett németet, akkor, Isten segédelmével, majdcsak kerül egy német a makrancos húgocskádnak is.

Kicsiny nép vagyunk mi. Fél tucat szűk völgyben elférünk, és igazán nagy zűrzavar még a fejünkben sem támasztható. Nálunk mindenki tudja, mit akar. Girko már pirkadat előtt elballagott a faluba, az amerikai szanitécekhez, és jól bebandázsoltatta a rossz térdét (a jobb térdével kínlódott folyton). Csodálatos fáslikat találtak ki Amerikában; szilárdan, de rugalmasan tartják a sérült testrészt, anélkül, hogy a vérkeringést elszorítanák. Ha látta volna valamelyikünk Girkót, amint a még sötétes hajnali szürkületben fölfelé kaptat a folyómederben, biztosan így kiáltott volna: Nézd csak a béna öreget! Mi történhetett vele? De hiszen úgy mássza a lejtőt ez a mi Girkónk, mint egy húszéves! Valami boszorkány lovagolta meg éjjel, annyi szent!

Ilyen babonások minálunk a népek. Amikor a kis szóke német hozzáfogott a dologhoz, a polgármesterünk adott neki az útra egy kakast, ráadásul pedig mellé adta a fiacskáját, akit mindenki csak fafejnek hív. Az lett volna a fafej feladata, hogy fönt, a Druska kiszáradt medrében elvágja a kakas torkát. Merthogy úgy tartják, ahová a baromfivér spriccel, ott kell víz után kutakodni. A kis szóke egy hétig maga mellett tartotta mind a kettőt. A kakas életben maradt, a polgármestergyerek pedig, aki a legnagyobb jóindulattal sem lángész, kedvére tekergethette a vízkereső műszerek gombjait, pedig biztos, hogy egy vagyont értek. Ilyenek a németek: türelmesek és nagyvonalúak, távol áll tőlük a beképzeltség, még akkor is, ha történetesen volna okuk beképzeltnek lenni.

Amikor fölfelé kapaszkodtában Girko elhaladt az új kút mellett, már megritkult a köd a fenyők fölött, a harmattól nedves kövek felragyogtak az első napsugarakban. Miután vizet talált itt a kis német, először egy dzsip ingázott nagy vizeskannákkal a frissen fűrt kút és a piactér között. Egészen addig, míg az orosz utászegység le nem fektette nekünk a vezetékét: egy hatalmas vízvezeték, ormótlan-vastag csövekből. Minden, amit itt, nálunk az oroszok építettek, egy kicsikét túl nagy. De nem szabad az ilyesmit a szemükre vetni. Egy hatalmas országból jönnek, ahol az olaj meg a gáz csak úgy egyszerűen, mint a szőkőkút, tör föl a gránitkeményre fagyott talajból. Nehezükre esik fölfogni, milyen szűkek a mi völgyeink. Nem így a németeknek: a völgy bejáratánál építettek egy hidat, német vasból, a Druska fölé. Ezerszer szebb, mint a régi, amelynek kváderköveit szétmorzsolta egy telitalálat, és egy csöppet sem nagyobb vagy kisebb a kellenél.

Idén a Druska már kevéssel húsvét után kiszáradt. Egész nyáron izzottak a folyómederben a kövek; a falunkbéli gyerekek szívesen sütöttek volna rajtuk halat, csak hát: ha nincs víz, nincs hal sem. A faluban mindenki hitt a polgármesternek, aki egy mennydörgő beszédben azzal vádolta az ellenséget, hogy a hegyeken túl eltorlaszolja a víz útját, hogy ne érhessen el hozzánk. Pedig legalább az öregeknek tudniuk kéne, hogy korábban is előfordult már hasonló vízhiány. Amikor Girko kamasz volt, a Druska medre három egymást követő évben száraz maradt. Vizet csak egy nyomorúságosforma kis sziklaforrás adott a sascsőr alatt. Bezsírozott kecskebőr zsákocskákban cipelte Girko és a kisöccse a drága nedvességet a legelőre, a tehéneknek. A forrás örökre elapadt, mihelyt újra folyt víz a Druska medrében, de múlt hónapban a kis német kevés híján pontosan a szikla alatt vízérre bukkant.

A sascsőrnél Girko a nyájösvényt követte, s amikor fönt kilépett a nyírfák sűrűjéből, a nap éppen átnyomakodott a páráreteken. Leült egy kicsit, pihentette a térdét, és közben az erdőnkön jártatta a szemét. Nálunk gyorsabban nő az erdő, mint ahogyan győzzük a fakivágást, és aki érzéssel lopakodik az erdőnkben, pusztá kézzel is foghat

fácánt. Hogy jó erdő a miénk, azt tudjuk anélkül is, hogy bárki idegen mondaná. Hanem hogy ennyire *szép*, azt bizony a németektől tudjuk. Ah! és Oh!, lelkendezett a kis szőke, és a sascsórt a világ legszebb kilátópontjának nevezte. Még miután több vizet talált a szükségesnél, és három új kúttal ajándékozta meg a falut, akkor is összevissza csatangolt a hegyek között. Mivel egyszer, egy ilyen kóborlása alkalmával találkozott vele, a mi agyafúrt Girkónk azt remélte, most is rátalálhat ott, ahol akkor beléje botlott.

A régi agyagbánya fönt van, az új határ mellett. Kicsiny nép vagyunk, de a háború óta félelmetesen erős ellenségeink vannak. Korábbi szomszédaink az ellenség; az északi gerincen húzódik végig a határ, amely most elválaszt tőlük. Bizonyára még mindig ott volnának, állig fölfegyverezve, és lövöldöznék a füttyülő gránátjaikat a völgybe, ha az amerikaiak meg nem tiltották volna nekik. Az amerikaiaknak a világűrben mindegyiknek vannak műhold-szemeik, a Holdon meg egy csomó atomrakétájuk, amelyekkel a Föld bármely kis darabkáját képesek eltalálni. Csak mert az amerikai elnök megparancsolta neki, csak ezért volt hajlandó az ellenség a kijelölt vonal mögé visszahúzódnia, és most ott csikorgatja a fogát.

A régi agyagbányában lőtték agyon tavaly ősszel Girko egy szem öccsét, és Girkónak esze ágában sem lett volna valaha is odamenni, ha nem lett volna biztos benne, hogy megtalálja ott a kis németet. A bánya csupán egy kerek lyuk, akkora, hogy épp beleférne egy a mi házikóink közül, és olyan mély, hogy még egy házacska rá lehetne az elsőre tenni. Az agyagfal körös-körül meredek, s itt-ott törekeny palarétegek látszanak ki alóla. Kötelekkel húztuk föl a halottainkat: Girko öccsét és még kilenc másikat.

Egy kötélén függött a kis szőke német is a bányában, amikor a mi Girkónk találkozott vele. Girko, aki a határ közelében volt gombát szedni, már messziről hallotta a kopácsolást. A kis német kötélén félig leereszkedett a mélybe, s egy kis kalapáccsal a palát bontogatta ki az agyagfalból. Azt mindig is tudták az idevalósiak is, hogy különös levelek és régi-régi korokból való hatalmas csigák vannak a bányában a palába belekövesedve. De soha senkinek nem jutott volna eszébe ilyen követet a faluba hazacipelni. Hogy ennyire lehet bolondulni a múltért, azt a németek példáján tanultuk meg. A német katonáknak, tartják most már mifelénk mindenütt, bármilyen rozsdás szöveget eladhatsz, mint becses antik ritkaságot.

Jó köteleik vannak a németeknek, talán a világon a legjobb köteleik. Csakhogy a mi agyagbányánkban a palalapoknak borotvaéles a peremük. Girko megmutatta a kis szőkének a kötélén azt a szakaszt, ahol az kissé már kifoszlott a dörzsölődéstől. Kicsi nép vagyunk, senki nem beszél mirajtunk kívül a nyelvünket, gyerekeink és öregeink szükség esetén tehát kézzel-lábbal tudják magukat az idegenekkel megértetni. Girko elmagyarázta a kis németnek, hogy életveszélyben lebeg ott, ám a buzgó kőzetgyűjtő továbbra is csak ide-oda lengett a fal előtt a megkövesült csigáit keresőben. Így aztán Girko most biztos volt benne, hogy a német a halálát lelta.

S valóban, amikor déltájban a bányához érve áthajolt a gödör peremén, az elszakadt német kötelet félmagasságban látta ott himbálózni. Mindazonáltal odalent nyom sem volt a kis szőkének. Ezek szerint, gondolta Girko, nem halt meg rögtön, hanem megpróbált hátul, a kavicslejtőn fölfelé kimászni a bányagödörből. Szívós egy ilyen német, akár a macska, még ha a németeknek, mint minden embernek – a macskáinkkal ellentétben – természetesen csak egy életük van is.

Girko megkerülte a gödröt, és leereszkedett a meredélyen, ami még két egészséges térdrel sem lett volna gyerekjáték. A palatörmelék laza és csúszós, az agyag egyetlen cuppogós ragacs. A belőle kisarjadt kis nyírfákban nem lehet megbízni. Az átkutatott szederbozót darabokra szaggatta Girkónk nadrágját és ingét. S amikor végre, vérző

kézzel, ott állt a gödör alján, holttest helyett csak a német kalapácsát találta meg, fönt a lejtő peremén pedig egy gombával teli fűz vessző kosarat fedezett fel.

Öreg róka a mi Girkónk, ért egy s máshoz, ha pedig erdei bogyókról vagy gombákról van szó, nagyjából mindenkit leiskoláz. Megvizsgálta a gombákat; látta a tönkjük alján a vágáson, hogy már néhány napja szedték őket, mégpedig olyan valaki, aki ért a gombákhoz. Olyan gazdag és hibátlan volt a kollekció, hogy maga sem tudta volna különbül összeválogatni. Egy ilyen kosár gombát (no meg magát a jó fűz kosarat) senki nem hagy csak úgy ott az erdőben, gondolta Girko. Hacsak nincs a gombász úrnak – vagy még inkább – asszonyáságnak! – mindkét kezére szüksége, hogy valami még fontosabbat cipeljen magával.

Igen, a németek voltak azok, akik az új határunkat kimérték. Végig az északi gerincen cölöpöket vertek le a talajba, hogy pontosan tudjuk, hol végződik mostantól a mi országunk, és hol kezdődik az ellenségé. Nagyon szépek a cölöpök: vaskarók műanyag borítással; hegyük és csúcsuk nikkelezett. Az ilyen vasrudak láttán a magunkfajtának már első pillantásra eszébe jut, mire tudná használni őket. S nincsenek ezzel másképp ellenségeinkké lett egykori szomszédaink sem. Nem csoda hát, ha ma, alig egy évvel később, jó adag szerencse kell hozzá, hogy akár csak egyet is találjunk a német cölöpök közül.

Girkónak semmiféle cölöpre nem volt szüksége, hogy eligazodjék. Az öreg Tona házához, amely a háború óta az ellenség országához tartozott, a legsötétebb éjszakán is megtalálta volna a legrövidebb utat. Amikor késő délután – már kezdett leszállni a köd – a csenevész kis tölgyerdőből kilépve a túlsó lankán megpillantotta az özvegy által egyedül lakott takaros, kétszintes házat, már – amint utólag bevallotta – elég borongós volt a kedve.

Mégpedig Tona miatt. Tona nagyjából egyidős volt Girkóval, de ami az itteni férfiaknál biztosan tudható, mármint hogy mennyivel éltek túl az ötvenedik évüket, az asszonyainknál csak a bizonytalanságok számát szaporítja. Tona háromszor volt férjnél; először egy közülünk valóhoz ment hozzá, majd kétszer egy-egy férfihoz a mostani ellenségeink közül. Minden férjétől szült egy-egy fiút. Mindhárom fia külföldre ment; mindegyikük más-más országba, ahol helybéli nőket vettek feleségül. Még a németeknél is vannak Tonának unokái: két ikerlány. Sok ezt az egészet még elképzelni is.

De nem a külföldi menyek és a német unokák kezdték ki Girko elszántságát, miközben fölfelé kaptatott az özvegy büszke házához a kavicsos úton. Nem az új autó látványa, amely Tona garázsában állt, és nem is a tetőn díszelgő jókora műholdvevő antenna, hanem egy régi, itt megesett történet volt az, ami miatt nemcsak a beteg, de a jó térde is reszketni kezdett. Fiatalkorukban egyszer véletlen összetalálkoztak Tonával gombászás közben, a nyírfák sűrűjében. S ekkor, noha mindketten friss házások voltak, hirtelen, ahogy ez az erdőben meg tud esni, mély kívánás ébredt bennük, amelynek nem is tudtak ellenállni.

Az öreg Tona ezzel együtt teljesen természetesen fogadta Girkót, mintha csak az elmúlt negyven évben rendszeresen be-beugrott volna egy kis tereferére. Nagyon örült, hogy a határon túlról egészen idáig cipelte neki a kosarat, beinvitálta a nappaliba, és kiment, hogy innivalót hozzon. Hogy ne vesztegessük fölöslegesen a szót: Tona barátságos szobájának kanapéján ott ült a német. Girko rögtön megismerte, noha Tona egyik pulóvere volt rajta, lesoványodott arcát vöröses borosta fedte, a fején pedig akkora turbán volt mullpólyából, hogy még a szemöldökét is eltakarta.

Girko azt állítja, hogy az orráról ismerte meg a kis szőkét. Ez teljességgel hihető is, hiszen a kis németnek irdatlan nagy heftije van. Kezdetről fogva azt beszéltek: Avval szagolja ki a vizet! A drága eszközöket meg csak azért cipeli magával, hogy a polgármester butuska fiacskájának legyen mivel játszania. Tonától azóta tudjuk, hogy a kis szőke orrát illetően pontosan ez az igazság. Nála, Tonánál ugyanis már első nap, amikor még négykézláb tudott csak elmászni a vécéig, már akkor kiszimatolt egy vízeret, amely átlósan húzódik végig a ház alatt. Tona azonnal áttolta az ágycsészét a szoba másik felébe, és már aznap éjjel olyan csodálatosan mélyen aludt, ahogyan utoljára fiatal leány korában. Ebből is látszik: a németeknek, még ha történetesen agyrázkódást szenvednek, akkor is mindig futja egy-egy jó tanácsra.

Tona elmondta Girkónak, hogy a kis vízkereső már jobban van; reggel már nem adta ki magából az elfogyasztott adag zabnyákot, előtte pedig Tona karján már sétált is egy kört a kertben anélkül, hogy rájött volna a szédülés. Mindezzel együtt még nem heverte ki a megrázkódtatást. Amikor épp nem beszélgetnek, a német csak egyre üldögél, arcán szomorúság – ki tudja, min morfondírozik. Úgy látszik, a németek csontjai kiválóan bírják ugyan a magasból való lezuhanást, ám a lelkük sérülékenyebb, mint a miénk.

Tona emiatt telefonon konzultált Berlinben – így hívják a németek fővárosát! – élő fiával és menyével. Azt a tanácsot kapta tőlük, hogy ma este kapcsolja be a televízióját. Kicsiny nép vagyunk mi, de értünk annyit a futballhoz, mint bármely nagy nemzet. Girko egyik unokafivérének a fia – miután először szomszédaink (mai ellenségeink) legközelebbi városának csapatában játszott – a második angol ligáig jutott. Azt mondja, hogy aki megtanult a mi hepehupás pályáinkon a köveket kicselezve játszani, azt nincs az az angol, aki az angol gyepen megállíthatná.

Hogy a lényegre szorítkozzunk: a két öreg és a német orr Tona műholdvevővel összekapcsolt televízióján megnézte a német nemzeti válogatott egyik mérkőzését. Girko azóta számtalanszor elmesélte nekünk a jelenetet, de alighanem nekünk magunknak is ott kellett volna ülnünk Tona nappalijának kanapéján, hogy a maguk teljes valójában és jelentőségében fölfoghassuk a történeteket. Girko azt állítja, csak ott, a tévé előtt kapott igazi képet a németekről, noha már egy éve itt vannak nálunk a védett övezetben, és minden gyerek ismerni véli őket. Alighogy hazájának csapata belötte az első gólját, a kis szőke valósággal kivirult. Mint az általa fűrt kutakból, úgy bugyogott belőle a lelkesedés! Tona, aki a menyétől és az unokáitól tanult valamennyi németet, lefordította a mi Girkónknak, amit megértett.

Hogy értsük a dolgot, tekintetbe kell vennünk, hogy alig több mint egy évtizede a németeknek még nem volt közös nemzeti válogatottjuk! Ez a Németország ugyanis sokáig: vagy száz évig két részre volt osztva. S ez a két fél ország esküdt ellenségként nézett egymással farkasszemet, és nem holmi karókkal jelzett határ, hanem egy hatalmas betonfal két oldaláról. S ha egy német át akart mászni ezen a falon, egy másik német lelőtte őt a létráról.

Valahogyan azután mégiscsak kiügyeskedték ezek a németek, hogy újra összekerüljenek. Az egész irdatlan falat lebontották, és most egy nemzeti csapatban futballoznak. Girko azt mondja, ha közülünk valaki olyan meccset néz, ahol a német válogatott játszik, csak akkor tudja, melyik játékos melyik oldalán nőtt fel a falnak, ha azt egy német elmondja neki. Nálunk még az unokák is kiszurkálják egymás autóján a gumit, ha a nagyapáik fiatal korukban összevesztek egy tyúkon. De ott a tévében mindenki mindenkinek lepasszolta – mindössze tíz közös év után! – a labdát. Ilyen derék emberek a németek.

Mi itt a völgyben mindnyájan büszkék vagyunk erre a mi szívós Girkónkra, amiért sikerült kicsalnia a német orrot a ravasz és okos Tonától. A válogatottmeccs után – a németek kettő-egyre győztek – a kis szőke hangulata látványosan javult, ám Girkónak így is további három nap három éjen át kellett maradnia, míg Tona elengedte a megmentett kőzetgyűjtőt. Így utólag Girko egyre dicséri az amerikaiakat: az amerikai fásli nélkül az a fránya jobb térdé már első éjszaka keresztülhúzta volna a számítását. Tudniillik Tona özvegyi ágyában hódította el a németet a maga, illetőleg az unokahúga számára. Még visszafelé, át a határon, a hosszú úton is jól tartott az amerikai fásli. De amikor Girko a kis szőkével megérkezett az unokahúgához, akkorára volt dagadva a térdé, mint egy futball-labda.

Azóta az ágyat nyomja. Az amerikai katonai orvos repülőre akarja pakolni, hogy az USA-ban egy kórházban, ahol reggeltől estig egyebet sem tesznek, mint elromlott térdeket szerelnek szét, reparálnak, majd raknak újra össze, az övét is megoperálják. De Girko azt mondja, most nem mehet el; legalább így, az ágyból szemmel kell tartania, miként alakul az unokahúgának meg a kis szőkének a dolga. Amikor a némettel megérkeztek hozzá, a lány persze megint kelletlen képet vágott, és sehogy nem akarta megérteni, hogy az orrnak, mielőtt visszaviszik a honfitársaihoz, egy éjszakát itt, nála kell töltenie. Még szerencse, hogy már egészen besötétedett, és ahogy ott álltak az unokahúg ajtaja előtt, jéghideg eső, sőt később hó kezdett esni – úgyhogy még a legdurvább pokróc (amilyen Girko unokahúga) sem kergetett volna el a küszöbéről egy kutyát sem, nemhogy egy németet.

A kis szőke azután a hét hátralévő részében már nála is maradt. A gyaloglás, az átkelés a határon roppantul kimerítette a még csak lábadozót: visszaesett, visszatért a láza, a fejfájása, s még ma is összekever ezt-azt a közelmúlt eseményei közül. Sziklaszilárd meggyőződése például, hogy Girko unokahúga talált rá az agyagbányában, és az ő ápolásának köszönheti a gyógyulását. Most naponta meglátogatja a lányt, és ajándékokat hoz neki; például német pralinét. Girko megkóstolta, és azt állítja, felséges. Sokkal jobb, mint az amerikai csokoládé, az oroszról már nem is szólva. Ki gondolta volna a németekről, hogy még a legjobb pralinét is ők csinálják...

Igaz, ami igaz: akinek csak szeme van, látja, hogy a kis szőke legalább egy fejjel alacsonyabb Girko unokahúgánál. Tudniillik a húgocska nemcsak önfejjű és konok, mint egy kecske, de hosszú is, mint a meszelőnyél. Minket, a közülünk való férfiakat zavaráná, ha ilyen magasból nézne le rájuk a menyasszonyuk. Girko szerint az, hogy unokahúga jövődöbelijét ez nem izgatja, az orrával függ össze – ekkora heftije közel- s távolban senkinek nincs, és hát minden tapasztalt ember tudja, mit jelent egy férfinál a méretes orr.

Mi inkább arra a magyarázatra hajlunk, hogy a németeknek (a kisebb orrúaknak is) rendkívüli önbizalmuk van. Elég annak a bizonyos falnak a históriájára gondolni. Végére is ennek a népnek sokáig kellett elviselnie a rosszat, amit végül azután mégis jóra tudott fordítani. Ilyenformán ők nem is ijednek meg olyan könnyen az asszonyainktól, mint a magunkfajta. Egy németnek még Girko unokahúgától sem, pedig ő igazán félelmetes, száll az inába a bátorsága.

De meglehet, hogy Girkónak is igaza van. Hiszen nem kell úgy egymásra uszítani az érveket meg az okokat, mint két bakkecskét! És olykor összetartoznak és összenőnek olyan dolgok is, amelyek eredetileg még messzebb vannak egymástól, mint Girko unokahúgának feje búbjá udvarlójának szőke üstökétől. Mi, itt a védett övezetben, szeretjük a németeket, és némi szerencsével még eztán is megcsinálhatja velük egyikünk-másikunk a maga szerencséjét.